

Auteur:

Martin Bier

Categorie:

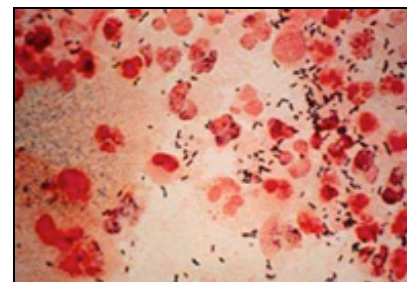
Verhaal

Datum:

December 2006

Wat doe je als je drieëndertig bent en net gescheiden? Schoon schip maken en ergens anders opnieuw beginnen leek een goed idee. Ik accepteerde zodoende een betrekking bij het academisch ziekenhuis van de University of Chicago. Het was in het midden van een koude winter dat ik verhuisde. Ik kende niemand en gevoelde eigenlijk weinig behoefte om vertier te gaan zoeken. Avond na avond bracht ik door in m'n kantoor. Behalve de schoonmaakkploeg was er na zessen in het algemeen helemaal niemand meer in het gedeelte van het ziekenhuis waar mijn kantoor was. De eerste vriendschappen die ik in Chicago sloot waren dan ook met de werkers en werksters van de tweede schoonmaakkploeg, i.e. de schoonmaakkploeg die werkzaam was van half vier 's middags tot half twaalf 's avonds. Ik had een koffiezetapparaat en mijn kantoor werd zodoende een populaire "hang out." Na half tien, als mensen moe werden en verlegen waren om een praatje, werd het vaak vrij druk in mijn kantoor.

Een van de aardigste en meest interessante koffiedrinksters was Angela. Angela was een ongehuwde moeder van voor in de dertig. Ze woonde in een zwarte gettowijk niet ver van de universiteit. Ze was uitermate spraakzaam en als ze alleen in m'n kantoor was verhaalde ze uitvoerig van alle ellende die er voorviel met haarzelf en met vrienden, kennissen, familie en burens. Onze perspectieven op het leven, echter, waren nogal verschillend en kwamen dan ook bij herhaling in aanvaring. "Jij hebt God in je leven nodig," zo werd me dagelijks voorgehouden. Verschillende strategieën werden uitgetoetst om mij te bekeren. "In de kerk kun je vrouwen ontmoeten" was eigenlijk wel het mooiste en meest overtuigende argument. Angela had een aantal vriendjes met wie ze regelmatig seks had en ze sprak daar vrijmoedig over. Ik weet hun namen nog precies: Billy, Johnny, Darryl en Elvis. Het klonk als de naam van een band. Toen we elkaar wat beter kenden begon ze m'n telefoon ook te gebruiken voor het voeren van hele persoonlijke gesprekken met deze heren ("Johnny, we known each other now for five years, and what we accomplished?...except for a 3 year old"). Uit de gesprekken werd me duidelijk dat ze elk van het viertal volkomen naar haar hand zette en dat ze volledig mentaal overwicht had in elk van de relaties. In stilte bewonderde ik haar hier wel eens om. Vaak werd ik na die gesprekken om advies gevraagd over wat ze met de heren aan moest. Meestal, echter, was ik te sprakeloos van verbazing om iets zinnigs te kunnen zeggen. Zo werd van elk van die

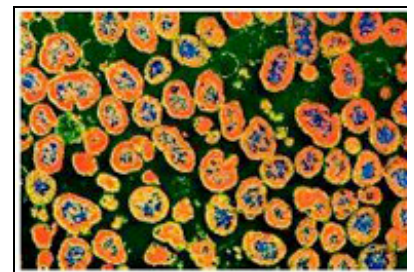
Nee nee, geen vieze plaatjes in de WB.

liefdesvriendjes verwacht dat ze regelmatig een bedrag in cash aan haar afdroegen. Vijftig dollar per week was het ongeveer. Wat Johnny betrof kwam dit geld nog dus nog bovenop het bedrag dat hij, per gerechtelijke verordening, aan "child support" moest afdragen. Financiële transacties waren impliciet aan het hebben van een liefdesrelatie. Zo was dat ook bij andere mensen uit haar directe omgeving. Ik was hier in eerste instantie nogal verbaasd over. Maar niet zo verbaasd als dat zij was over mijn verbazing. "Als je een vriendin hebt, dan moet je haar van tijd tot tijd wat geld geven!" Dat was een basisgegeven dat verder niet voor discussie open stond. Ze dacht met mijn onwetendheid van dit gebruik ook de reden achter mijn ongeluk in de liefde te hebben geïdentificeerd.

Het was op een gure maandagmiddag in maart, net voordat het werk begon, dat Angela een keer opgewonden m'n kantoor binnen kwam met een heel urgente vraag. De avond daarvoor was een goeie vriend van haar (die verder niet een van haar liefdesvrienden was, maar dit terzijde), ondanks de gruwelijke winterkoude, langsgesproken met een heel brandende vraag. Ook hij had vier liefdespartners. Met elk van deze vier had hij regelmatig geslachtsverkeer. Maar nu bleek dat een van de meisjes gonorroe had. Ik was eigenlijk een beetje verwonderd dat ze het woord "gonorrhea" gebruikte en correct uitsprak (vierlettergrepig met de klemtoon op de "e"). Onder de blanke lagere klassen heeft men het meestal gewoon over "the clap." Nu had de jongeman een gerucht vernomen dat besmetting tijdens geslachtsverkeer alleen plaats kon grijpen als beide partners een orgasme hebben. Dit zou betekenen dat hij dus onbelemmerd met haar kon blijven neuken en zoveel in haar kon blijven ejaculeren als hij maar wilde. Echter, het was zaak er goed op te letten en er voor te zorgen dat ZIJ geen orgasme kreeg. Maar voordat hij tot deze nieuwe methode van besmettingspreventie zou overgaan leek het hem verstandig om even bij Angela te komen checken of dit gerucht enige grond had. Angela werkte tenslotte in een ziekenhuis.

Angela had tot haar spijt moeten toegeven dat ze het eigenlijk ook niet wist. Echter, er was een "wise guy" in het ziekenhuis die ze goed kende; een jongeman die de hele dag achter een computer zat en die heel veel wist. Daarmee bedoelde ze mij dus.

In eerste instantie was ik wederom verbluft door dit verhaal. Ik was er een minuutje stil van en had een kop koffie nodig om weer op m'n à propos te komen. Na m'n koffie geroerd te hebben kreeg ik een even briljante als kwaadaardige ingeving:

Als je maar ver genoeg

ik zou haar vertellen dat elk besmettingsgevaar resoluut kan worden uitgebannen als men tijdens z'n orgasme het "Onze Vader" ("The Lord's Prayer" in het Engels) uit volle borst uitschreeuwt. Direct na deze gedachte had ik een visioen dat me in lachen deed uitbarsten. Allerlei intellectuele types met dokterstitels in de sociologie en de culturele antropologie zouden zich die zomer verbazen over de "sudden religious fervor in the ghettos." "From every open window heartfelt and extremely intense prayer is blasting.." zo zou een baardige socio op een geleerde conferentie van zijn veldwerk verslag doen. Angela keek me verbaasd aan. "Goed," begon ik, "er is een manier die elke besmetting gegarandeerd kan voorkomen. Wat je moet doen is het volgende..." Ik nam een slok koffie en overdacht hoe ik de deze religieuze bezweringsmethode het gladst kon formuleren, maar toen ik m'n koffiekop weer op de tafel zette besepte ik dat een verantwoordelijke en aardige jongen als ik zoiets eigenlijk niet kon doen. Ik had hier verantwoordelijkheid jegens een medemens en voor de volksgezondheid. "Weet je," zo hernam ik, "je moet hem maar vertellen dat als hij z'n pik erin steekt, dat hij dan ook de gonorroe krijgt. Vaginaal, anaal, oraal, met of zonder condoom, dat doet er geen bal toe. Elke vorm van seksueel contact leidt tot besmetting. En zij moet gewoon naar de kliniek gaan, want het is heel makkelijk en goedkoop te genezen. Vertel hem maar dat ze samen naar de kliniek moeten gaan. Morgenmiddag, hand in hand, in een verloren uurtje tussen een postcoïtale sigaret en een nieuwe aflevering van de Jerry Springer Show."

inzoomt ziet het er
altijd een stuk
gezelliger uit

Met Angela is het slecht afgelopen. Meer dan een jaar na het gonorroe-incident ontmoette ze Kenny en van Kenny is ze echt gaan houden. Dat werd haar ondergang. Billy, Johnny, Darryl en Elvis werden aan de kant gezet. Alles werd opgegeven voor Kenny en Kenny sleepte haar de goot in. Kenny gebruikte heroïne, maar hield dat met een enkele snort (10 dollar) per dag redelijk onder controle. Angela ging ook gebruiken en viel binnen een paar maanden in een heel diep gat. Regelmatig sloeg Kenny haar in elkaar. Desalniettemin bleef ze naar hem teruggaan. Haar zoontje werd bij haar zeventigjarige vader ondergebracht en samen met Kenny huurde ze een appartement dat als een "smokehouse" (een huis waar mensen hun heroïne of cocaïne kunnen kopen en consumeren) werd ingericht. Ze werd mager en gedroeg zich vaak heel hysterisch. "Geef hem de bons en zoek hulp," was mijn advies, "op deze manier ben je over een jaar hartstikke morsdood." Soms probeerde ik het op een harde manier in te wrijven, soms ook op zachtvaardige manier. Maar het had geen enkele zin. Toen er 's avonds laat

computers begonnen te verdwijnen op de cardiologieafdeling wist ik bijna zeker dat zij en Kenny hierachter zaten. De respons van de cardiologen was de installatie van camera's op de gang. Toen de vierde computer verdween was er een mooie opname met Angela die hem over de gang wegdroeg. Ze is de volgende dag gearresteerd en in handboeien uit het ziekenhuis weggevoerd. Ik heb haar nadien nooit meer gezien.

Martin Bier

[| print artikel](#) [| meer van auteur](#) [| meer in deze categorie](#) [| meer in deze editie](#) [|](#)

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotocopie, microfilm, print, digitale duplicatie, verspreiding op het Internet of welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande toestemming van de **redactie**.